J. L. BADAL

IL·LUSTRACIONS DE JORDI LAFEBRE

laGalera

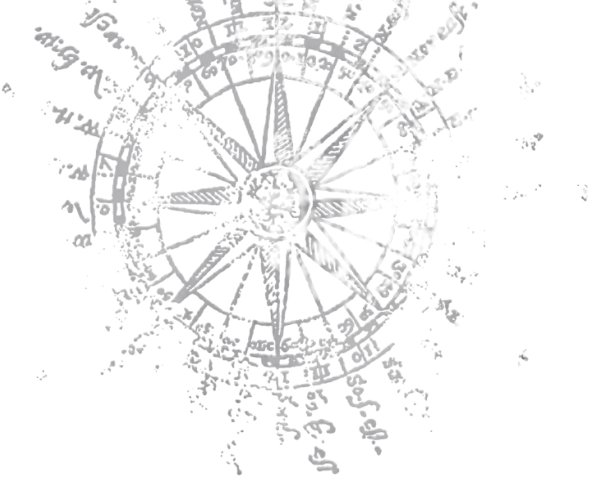

Primera edició: octubre del 2015

Disseny de la coberta: Book & Look
Disseny de l'interior i maquetació: Book & Look
Imatge de les guardes: Fotomuntatge de J. Lafebre
Edició: David Monserrat
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Josep Lluís Badal, 2015, del text
© Jordi Lafebre, 2015, de les il·lustracions
© La Galera, SAU Editorial, 2015, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 — 08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com / lagalera@lagaleraeditorial.com
facebook.com/editoriallagalera
twitter.com/editorialgalera

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16. 08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-17.356-2015
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5494-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Al final de *Jan Plata IV*...

Carmina ha segrestat el Jan amb la intenció de convertir-lo en Sirenaus Imperator i fer-lo Senyor del Mar, i també la seva parella. Però ell aconsegueix fugir. Carmina, en part, l'ajuda; entre ells dos es formen uns estranys llaços d'amor i odi. En la lluita final, el Jan ha tallat el cap a Posidó, un dels Tres Senyors del Mar, que ha perdut la raó. Serapió, un altre dels Senyors, s'endú el seu cap per ressuscitar-lo. A l'Illa dels Presoners, el Jan retroba Boh-boh i Babu i coneix la vella Enriqueta, l'alcaidessa de l'illa i la guardiana de les tortugues gegants, que vigilen la Porta de l'Infern. El mugit d'aquestes tortugues, d'altra banda, combinat amb el de l'Ahabba, és una arma molt eficaç per acabar amb els terribles «Somnis de K.», els monstruosos fills de Kirtimukha. Tros de Sabre, per part seva, ha estat fet presoner a bord de l'*Onikónathós*, on havia anat a recuperar el Sabre de

Serapió, i on també tenien segrestat Tadéusz, el fill de Korzeniowsky, i germà de la sirena Rosmarina. Després d'una lluita cruenta, Tros de Sabre i Tadéusz són rescatats, mor la Dama Unicorn, i Posidó, ressuscitat, es queda el poderós Sabre de Serapió. Per resoldre la situació i salvar-ho tot de la monstruositat de Kirtimukha, a punt de devorar-ho tot, cal trobar el tercer Senyor del Mar. Mentrestant, la Taverna Paradissus ha estat presa per l'infame Don Pasquale Rossini; i Cherubino, Madame Blavatzsky i alguns fidels són a l'exili d'una platja. Allí els recomanen preguntar a Tritó qui és el tercer Senyor del Mar. «Pregunteu-ho a l'estrella del mar», els diu... Perquè el tercer Senyor del Mar no és altre que Àuton. Aquesta revelació, però, va acompanyada d'altres. En la seva desesperació i derrota, Siccomuoro Black ha desvetllat Barbanegra, que ha sortit de l'infern. A bord del *Venganza*, el seu vaixell, hi va una vella coneguda: Atalanta. I encara una altra sorpresa espera el Jan: Carmina s'endurà Amina, la seva mare, i Ariadna, que, quan cau a l'aigua, a la qual era suposadament al·lèrgica, es transforma en Rosmarina. Així doncs, ella i la sirena eren la mateixa persona...

CAPÍTOL I

150 ANYS ABANS

Molts anys després, els que recordaven aquesta història encara sentien la pudor d'excrement de gripau que feia la maldat de Barbanegra.

Edward Teach, Barbanegra, va néixer a mitjan segle XVII, amb una taca blava a la galta i sang a les mans. En el moment del part, les seves ungles com estilets van provocar tantes ferides al ventre de la seva mare, Mary Anne Bone, que la dona va morir després de contemplar el seu fill i de pronunciar nou paraules:

—Aquest nen no plora. He parit un bon dimoniet.

—Mary Anne! Et prohibeixo que et moris. Encara no he sopat! —eructava entre somnis el seu marit, John Teach. Ajagut borratxo en un racó de la pobra cambra, s'abraçava a una garrafa de rom barat. El tap havia caigut i el rom vessava sobre el pit de l'home. Per terra s'hi escampava una taca alcohòlica amb forma de cor.

De manera que va ser un miracle que el petit Edward sobrevisqués fins l'endemà. Alguns asseguraven que allò havia estat obra del diable. D'altres, que va ser una casualitat. I encara d'altres, que es va tallar ell mateix el cordó umbilical, se'l va posar a la boca i va començar a alimentar-se sol.

La maldat emanava d'aquell nen com el perfum de rancúnia emana de les roses negres d'Armènia.

Una veïna, la senyora Martha Grape, acabava de tenir dues filles bessones. Un dia que el petit Edward plorava, la senyora Grape li va oferir el pit. El nen va agafar-s'hi i

va xuclar. Va mossegar amb tanta força que va obrir, sobre la carn tendra, una lluna de sang. La criatura va deixar anar una gran riallada. La senyora Grape va perdre el sentit. «Aquest nen m'ha glaçat la sang», va dir després. «I mireu el meu pit!». El pit havia quedat petit i pàl·lid, espantat per sempre. Mai més no va tenir llet (tot i que la bona senyora Grape encara va tenir tretze fills més. S'ha de dir que cada una d'aquelles criatures va ser més lletja que l'anterior, de manera que, abans de fer el fill que hauria fet setze, la senyora Grape va decidir aturar-se: «Si continuem així acabaré tenint un porquet en comptes d'un nen», va dir al seu marit. El marit va mirar-se els nens que dormien, dels més grans al més petit, i va fer que sí amb el cap).

El pare d'Edward es desesperava. Les gallines apareixien decapitades, les cebes arrencades, la llenya s'encenia, misteriosament, cada vegada que s'apropava l'hivern. Una nit, John Teach va sentir una pudor estranya. «Semblen excrements de gripau», va pensar. Llavors va notar que la seva barba s'havia encès com una torxa. El foc va convertir el seu cap en una flama esfèrica.

Quan va treure el cap de la galleda, John Teach va veure el seu fill, Edward: reia salvatgement, amb una espelma a la mà. La taca blava de la galta del nen s'havia tornat negra.

—Jo et maleeixo, fill meu —va mastegar entre renecs el vell Teach.

El nen va fer que sí amb el cap.

—Jo també em maleeixo, pare. I a tu per haver-me fet.

Es va mirar el pare amb dos ulls com dues boles de metall. Després va mirar Blacktail, el seu gos. El gos s'estimava el nen amb bogeria, però no va poder suportar aquells ulls. Va caure mort.

El petit Ed va córrer a abraçar-lo i es va adormir agafat a ell. Darrere seu, el pare Teach jeia, inconscient a causa del dolor i les ferides. «Jo... et... maleeixo... dimoni...», repetia entre els malsons i la febre.

Edward va tenir més gossos. Es complaïa a posar-los noms absurds, i mai no arribaven als dos anys. El seu preferit va ser Garlic, un buldog de cap extraordinàriament gros. Edward es va entossudir a convertir-lo en un gos verinós. Li inoculava diàriament petites dosis de verí (cicuta, cianur i llet de bruixa), que provocaven una saliva blava i enganxosa a l'animal. Li va fabricar fundes de plom per als ullals (de manera que el plom, com una bala verinosa, es quedés clavat a la carn de la víctima) i li construïa armadures de pues de porc espí (que també havien estat enverinades).

Una nit, mentre jugava amb el seu amo, Garlic va badallar. A l'instant va caure mort. Alguna dent verinosa s'havia trencat, o alguna agulla s'havia clavat a la pell de l'animal. Edward va somriure, sorprès. Li va dedicar dues paraules de comiat.

—Adéu, Garlic. —I va empènyer amb el peu aquell cap gros i aquell cos musculós a l'aigua.

Probablement va ser aquell dia que se li va ocórrer la idea d'enverinar el mar.

Com que no sabia com fer-ho, s'hi orinava cada matí i cada nit.

A vegades, es passava llargues estones amb l'aigua fins als genolls i un sabre rovellat a les mans. Llavors, clavava solemnement l'acer en una onada i proferia:

—Mor!

L'aigua no s'immutava, però Edward Teach sentia una alegria punyent darrere les orelles i en un racó del clatell, sota el crani.

—Et mataré! —rugia llavors de cara a l'horitzó. I escopia un jurament horrible en forma de saliva.

Mai no va pronunciar les paraules *bondat*, *oboè* ni *dit petit del peu* i, que se sàpiga, només va fer servir la paraula *bellesa* en tres ocasions:

«La bellesa fa venir gana!», va dir un dia, mentre contemplava en un hostal com un caçador esquarterava un cérvol.

«La bellesa és com l'anus de l'hipopòtam, que només és bonic quan calla», va escopir el dia del seu casament a la seva promesa, Biancha White, quan aquesta anava a cantar una cançó. Biancha White va ser l'únic amor que se li va conèixer.

«La bellesa jo me la passo pel...», va udolar al seu segon de bord, Mattei Photius, mentre li clavava un punyal al ventre. Photius havia gosat suggerir que no enfonsessin el

Nightingale, la nau que estaven perseguint, un bergantí rapidíssim i «bell».

El bergantí va ser enfonsat, com sempre, i els supervivents fets presoners.

Barbanegra, llavors, posava rumb als grans bancs de taurons. L'espectacle de llançar-hi els presoners li provocava darrere les orelles una cosa semblant a l'alegria. Curiosament, Teach no contemplava la carnisseria que s'esdevenia a l'aigua, sinó els rostres dels presoners que feien fila per ser llançats a les bèsties. Si un dels seus propis mariners no suportava l'espectacle, era immediatament llançat als taurons pels seus companys.

Quan tenia tretze anys, Teach va arrossegar el seu pare fins a la costa. L'home havia quedat gairebé cec després de les cremades. Al cap de tres dies va arribar una vella galera. Eren els tractants d'esclaus del Golf de Guinea. Teach va canviar el seu pare per un sac de sal.

Abans de fer els divuit anys l'havien maleït vint-i-sis dones (dinou d'elles, mares de família), trenta-dos homes (trenta-un d'ells abans de morir; de morir a mans de Teach, naturalment), quatre capellans (tres d'ells ho havien fet en llatí), dos rabins (un d'ells, mut de naixement, va considerar aquelles paraules terribles sorgides de la seva gola com un miracle diví), una nena que havia nascut amb cua de peix en comptes de cames i que Teach va vendre a un circ, un lloro (que el va maleir en gallec), un ximpanzé femella,

molt probablement un estol sencer de dofins, i ell mateix, que amb els anys havia adquirit el costum de maleir-se a si mateix abans d'anar a dormir.

La taca negra de la galta es va ocultar de cop l'hivern que va fer els divuit anys, sota un pèl negre i espès que li va cobrir tota la cara fins gairebé sota els ulls. Aquella barba, que creixia com si s'alimentés de la llum, feia una pudor diferent segons el dia de la setmana i, quan Barbanegra s'encenia de còlera, emanava una olor fètida d'excrement de gripau banyut. «És l'olor de la llum quan s'ha podrit, l'olor dels excrements de l'univers», assegura el doctor Crisòstom Ooze (que havia pogut sentir la fetor de Barbanegra el dia de Nadal del 1716), en el seu *Catàleg universal d'olors fètides* (Londres, 1738).

Barbanegra va cremar casa seva i la dels veïns. Es va fer a la mar. Va enfonsar, per pur plaer, els dos vaixells que el van acollir com a mariner. El tercer vaixell que l'havia acollit va ser venut, amb la tripulació inclosa, als mercaders d'esclaus. Va matar vuit capitans abans d'esdevenir capità ell mateix, i durant una època només es va alimentar d'orelles humanes, que ell considerava una exquisidesa semblant al rovelló.

Durant una època va ser anomenat Barbanegra el Sant: la gent assegurava que tenia el poder d'espantar les malalties, perquè en el seu vaixell mai no hi havia malalts. En realitat, Teach matava directament el mariner que veia pàl·lid, amb tos o a qui li ragés el nas. D'aquí provenen la dita tailandesa

«L'al·lèrgia fuig de la barba negra», i la frase coreana «La barba negra i la tos són com la nit i el dia: mai no te les trobes juntes».

Els pocs que van navegar a les seves ordres i van sobreviure asseguraven que el cos de Barbanegra, de nit, emetia una fosforescència vermellosa. El capità Johnson la va anomenar la «llum Defoe», i atribueix el fenomen al fet que «l'odi i la mentida són fosforescents i freds, mentre que la bondat i la veritat són com una espelma: fan una llum infinitament més feble, però més càlida».

Barbanegra navegava contra el mar. Contra la humanitat. Contra el temps i, probablement, contra ell mateix. Amb els anys se li va fer insuportable contemplar en un mirall qualsevol altra part del seu cos que no fos la seva barba estrafolària. El seu vaixell s'anomenava *Venganza*.

Era inevitable que s'enamorés d'ell Biancha White, la dona més bona, bella i dolça del món.

* *

—Un dia us mataré —va dir Barbanegra, així que la va veure.

Ella era filla de l'almirall Sylvester White, a qui Barbanegra acabava de matar en el seu assalt a la fragata *Licorne des Mers*.

Biancha White es va eixugar les llàgrimes, se li va apropar sense cap por, se'l va mirar directament als ulls, i li va dir:

—Quins ulls. No hi ha ni un bri de bondat en vós, senyor meu. —I, immediatament, es va enamorar d'ell.

Biancha tenia el do de la pau. Mai no l'havia atacada cap animal (no sabia el que era una picada de mosquit o d'abella, ni la mossegada d'un rèptil, d'un gos, ni tan sols dels polls), i mai ningú no havia pogut cridar en la seva presència. La seva cosina, Miranda White, assegurava, anys després, quan ja era tot perdut, que l'ombra de Biancha era blanca, i que només una setmana de cada quatre esdevenia lleugerament rosada. En tot cas, mai no va ser negra.

El seu matrimoni amb Barbanegra va ser anomenat «L'eclipsi», per la manera com la nit i la barba de Teach havien irromput en el migdia lluminós de la senyoreta White. Els va casar, a bord del *Venganza*, un canoner sense braç que havia estat capellà, el senyor Pitch. L'olor d'excrement de gripau banyut va presidir la cerimònia. Va desaparèixer de cop, però, quan els nuvis es van besar.

—Aquesta noia és com la brisa de muntanya! —va dir Pitch.

—Vols que et talli l'altre braç, corb miserable? —va somriure-li amablement Barbanegra.

Van retirar-se a viure a la petita illa grega d'Outia.

Ella feia jurar cada matí al seu marit que abandonaria el mar, el *Venganza*, i l'estrany costum d'assassinar per esport.

Ell jurava, jurava que sí pel plaer de blasfemar. I tot seguit disparava contra els dofins, contra les gavines, i desa-

pareixia durant una setmana, un mes, a vegades un any, a bord del *Venganza*.

Biancha vivia envoltada d'animals. S'havia proposat que Edward els acabés estimant. Però cap animal no podia suportar la idea (ni l'olor) d'apropar-se a aquell ésser negre que dormia amb cartutxos de dinamita lligats a la barba.

Algunes nits, la fosforescència del seu cos era tan intensa que, de bon matí, Biancha apareixia amb la pell cremada com si hagués estat prenent el sol. Barbanegra escopia, llavors, i ella reia, meravellada del món.

Van tenir sis filles, una cada any. Durant els parts, Biancha no va cridar mai. Només deixava anar, quan sentia que la criatura naixia, una riallada aguda que se sentia de punta a punta de l'illa. Els animals terrestres i marins, llavors, l'acompanyaven amb xiscles i udols que gemegaven per ella.

Totes les nenes van morir accidentalment, i sempre a mans de Teach. Algunes li van caure pels penya-segats de l'oest. D'altres morien aixafades pel cos de Barbanegra, que «s'havia oblidat que hi eren». A una la van picar dos escurçons mentre el pare la vigilava.

Biancha no plorava. Anava fins a la platja, submergia el cap a l'aigua, i mormolava el seu dolor. El dolor es precipitava al fons del mar com una pedra i s'hi quedava arrapat com un llenguado.

Quan va néixer la setena filla, Ànikra, Barbanegra era de viatge. Biancha va amagar Ànikra en una cova, al peu

dels penya-segats de l'est, on no espetegaven les ones i la sorra era fina com la seda. El dia que Biancha va descobrir el *Venganza* a l'horitzó, va tremolar per primera vegada en la seva vida. Va penjar, a l'entrada de la cova, centenars de closques de mol·luscs trenats en llargs fils de seda. Amb la brisa repicaven els uns amb els altres i produïen un xiuxiueig semblant al de les onades. La cova feia d'altaveu i el so esdevenia poderós. D'aquesta manera no se sentirien els plors de la criatura. Després, esgotada, Biancha es va ajeure abraçada a la seva filla.

Del mar va sorgir una banya irisada. La brisa es va detenir. Les gavines van descendir totes a la platja. El sol semblava haver-se aturat al cel. Suaument, i a pas de passeig, va sorgir un unicorn.

Blanc.

Per mirar-lo calia aclucar els ulls.

Es va apropar a la nena i la va acaronar suaument amb la banya. Per un instant, la cova sencera es va il·luminar. L'animal va fer que sí amb el cap i va apropar els seus ulls enormes a Biancha. Ella va entendre perfectament que l'unicorn li deia: «Vés, vés amb Barbanegra. Jo cuidaré d'Ànikra mentre tu no hi siguis».

—Què li donaràs, per menjar?

«La meva banya l'alimentarà», va sentir Biancha dins el seu cap.

Durant deu anys la nena va créixer sense veure cap altre

ésser humà que no fos la seva mare. Tenia la bondat de Biancha, la força de Barbanegra i els ulls irisats de l'unicorn.

El so de les onades i les cançons de la mare eren les úniques melodies que havia sentit. En canvi, taral·lejava sovint unes notes estranyes que obligaven a tancar els ulls i somriure.

—Quan cantes així, filla meva, fas olor de perles acabades de treure del mar —li va dir un dia Biancha—. Tens deu anys. Ha arribat l'hora que el teu pare et conegui. Ja no et podrà fer cap mal.

Quan va veure la seva filla, Barbanegra va ensopegar i va caure sobre seu. Però ella era ràpida com ell, encara més, com un poltre salvatge, i el va esquivar.

—Tinc una filla! —va exclamar Teach des de terra, mentre s'acariciava la barba com si volgués munyir-ne la pudor d'excrement—. Seràs la meva perdició. Vine aquí!

I, encara assegut a terra, li va ventar una bufetada.

Ànikra no es va immutar. Barbanegra va somriure.

—Per desgràcia ets bona com la teva mare. Però per sort ets forta com jo! —I li va clavar una altra bufetada, que era la seva manera d'acariciar-la.

Aquella tardor va semblar que a Barbanegra se li estovava el cor. Contemplava com mare i filla treballaven juntes i obria la boca com si retingués un badall. La pau que formaven entre les dues omplia l'aire d'aroma d'anís.

Teach va oblidar-se de cridar. No protestava pels menjars

que li servien, no disparava a les gavines, no decapitava, de simple avorriment, cap dofí. Es va interessar per l'hort que mare i filla conreaven. Va regar patates i va arrencar pastanagues.

De nit, però, el seu cos feia més llum que mai.

Una nit d'hivern, a la vora del foc, es va sentir un renill. Ànikra va córrer a la platja, era l'unicorn, que la cridava. Teach no entenia res. I Biancha li va parlar de l'unicorn.

Aquella nit, Barbanegra va estar-se a la platja fins que va sortir el sol.

L'endemà va cridar la mare i la filla.

—Sóc dolent —els va dir—. Vosaltres no. Ajudeu-me. Porteu-me l'unicorn.

Mare i filla es van mirar.

Ànikra va deixar anar un gemec, va marxar de casa.

La van buscar.

Al cap de set dies va tornar. Escabellada i bruta, semblava haver envellit deu anys de cop. Però els seus ulls eren ingenus com si n'hagués rejovenit cinc.

—D'acord, pare.

Per a la primera trobada amb l'unicorn, Teach es va despullar i es va estirar, de boca terrosa, a la sorra de la platja. L'unicorn no s'hi va acostar.

Dia a dia, Ànikra el cridava. L'animal, bellíssim, sorgia de l'aigua, se li apropava. Va acabar per acostumar-se a aquell ésser innoble, nu i estrafolàriament barbut.

Va haver de passar tot un any fins que va permetre que Teach li posés una mà al damunt. L'animal, però, es negava a mirar-lo, i clavava els seus ulls en Ànikra: era per ella, que es deixava tocar d'aquella manera.

Mig any més tard, encara, l'unicorn i Ànikra s'adormien junts, i Teach ja podia estar-se al seu costat sense molestar-los. Ja no li calia anar nu.

A vegades provava d'imitar els estranys sons que emetia l'animal, les cançons d'Ànikra. Però la seva veu era com una gàbia de corbs, espantava l'unicorn i feia riure la noia.

Va arribar un estiu. Ànikra i l'unicorn dormien a la platja.

Biancha i Teach també dormien al seu costat. De cop, el cos de Barbanegra va fulgurar, tan vermell que es va reflectir en el mar. Es va redreçar a poc a poc. El cap de l'unicorn jeia al seu costat. Barbanegra va acaronar el cap d'Ànikra i va somriure. Va agafar el sabre, el va posar a la mà de la seva filla i li va alçar el braç. Prement la mà amb força, va abaixar el sabre de cop.

Un xiscle va caure del cel. El sol va sortir de cop.

—Ha estat ella! —cridava Teach a l'unicorn que, caient, s'arrossegava cap a l'aigua. Deixava un rastre de gotes blaves. Potser eren llàgrimes.

Barbanegra brandava el seu trofeu: la banya de l'unicorn!

Ànikra corria a abraçar-se a l'animal, que, udolant com un nadó foll, l'apartava a guitzes. Va arribar a l'aigua i, amb

un gemec humà, s'hi va submergir. Ànikra va perdre els sentits. Biancha s'ho mirava tot, glaçada, amb una mà davant de la boca.

La banya irisada de l'unicorn encegava.

Barbanegra semblava més alt, i els pèls de les celles li van créixer, en pocs segons, cinc centímetres.

—Ara sóc invencible! Ara sóc invencible! —braolava.

L'endemà va salpar.

—Espereu-me! —va ordenar a les dones—. Tornaré convertit en l'home més ric del món!

Biancha esguardava a terra. Ànikra es mirava Barbanegra des de sota les celles, amb el cap acalat. El mirava tan fixament que, amb les parpelles closes, també el veia.

Quan el pirata va haver marxat, Ànikra va estar-se mirant el mar durant sis dies seguits. Al cap d'una setmana va mostrar a la seva mare la banya de l'unicorn. Volia retornar-la a l'animal.

—Però el teu pare...

—S'ha endut un bastó. L'hi vaig canviar.

—No el necessitarà?

—El necessita més el meu unicorn —va ajupir el cap—. Ja no ve quan el crido, mare.

Biancha va abraçar la seva filla. Entre totes dues, com un nadó indefens, la banya irisada bategava imperceptiblement.

En aquell mateix moment, molt lluny d'allí, Edward Te-

ach moria a mans del tinent Maynard. Enmig de la batalla, Barbanegra va sentir que la seva vida s'acabava. Buscava alguna cosa en l'aire, tan ple de pólvora que ja no hi cabia res més. «La meva banya...», va mormolar, amb la boca ja plena de sang.

La seva dona i la seva filla, en el moment que Teach exhalava el darrer alè, van baixar a l'infern.

Els Senyors del Mar acabaven de condemnar a l'infern aquell qui posseís la banya de l'unicorn. Es pensaven que la tenia Barbanegra.

El cap de Teach va penjar del bauprès del vaixell de Maynard. L'olor d'excrement de gripau que feia matava els peixos, podria la carn salada del vaixell i va provocar dues desercions.

El seu cos va ser enterrat en una tomba amb forma de gos.

Biancha i Ànikra van anar a parar a l'infern.

Abraçada a la banya, Ànikra va contemplar, al llarg d'anys, com Biancha White perdia la raó, la dolcesa i la bondat. I, com que no tenia res més a perdre, es va convertir en un núvol.

Ànikra, massa forta per convertir-se en res, va sentir com li creixia una espessa barba negra a l'ànima. I ganes de decapitar gallines.

Condemnada a habitar eternament l'infern del seu pare, esperava alguna cosa fosca que la devorés com un tifó.

Fins que Siccomuoro Black va invocar Barbanegra en la seva batalla contra l'*Estrella del Mar*. Es va obrir el forat negre a l'Illa dels Presoners. Ànikra va agafar la banya de l'unicorn i va dir:

—Aquí em teniu. Barbanegra ha tornat.

I va llançar una pedra tan fort que, quan va caure al terra ardent del desert infernal, s'havia convertit en cendra.

El *Venganza* esperava Barbanegra, Ànikra, a les portes de l'infern.

Ànikra somreia: el seu rostre s'havia endurit tant que només li somreien les orelles.

Jordi Lafebre

Va néixer a Barcelona, el 1979. Historietista, il·lustrador i dissenyador gràfic, es va formar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i a l'escola Joso. El 2001 va començar a publicar il·lustracions i a dibuixar còmics. Poc després va publicar la sèrie *El mundo de Judy*, amb guió de Toni Font. Després de conèixer Zidrou, guionista belga que viu a l'estat espanyol, va començar a treballar per al mercat francobelga, primer a la prestigiosa revista *Spirou* i després en diverses obres col·lectives amb Zidrou fent de guionista. El seu primer treball llarg conjunt va ser *Lydie* (Dargaud, 2010), seguit del fantàstic *La Mondaine* (Dargaud, 2014), també amb guió de Zidrou. Actualment també fa de professor d'il·lustració i disseny gràfic a l'escola Joso.

Josep Lluís Badal

Nascut a Ripollet del Vallès, el 1966, viu de fa temps a Terrassa. Llicenciat en Filologia Catalana. S'ha dedicat a feines molt diverses, i actualment és professor de Llengua i Literatura. Ha publicat textos de crítica i creació en revistes especialitzades (*Els Marges*, *Reduccions*…), i és autor de l'edició crítica de *La novel·la històrica en la literatura catalana*, de M. Serrahima i A. Boada (Publicacions de l'Abadia de Montserrat). Va realitzar una curta aventura com a editor, i ha publicat dos volums de narracions (*La casa sense ombra* i *Mestres*, totes dues a Proa), una novel·la (*El duel*, Proa) i poesia: *O pedra*, *Cal·ligrafies* (obra gràfica i escrita) i *(blanc)*, col·lecció «Jardins de Samarcanda», Edicions 62. Pel que fa a la literatura infantil, han aparegut, fins ara, *El pirata Gorgo* i *L'orquestra Ursina*, la col·lecció «Jan Plata» i *Els llibres d'A*, tots publicats a la Galera.

ELS TÍTOLS DE LA SÈRIE:

I MOLT AVIAT,
EL DESENLLAÇ DE LA SÈRIE,
AMB EL VOLUM SISÈ!
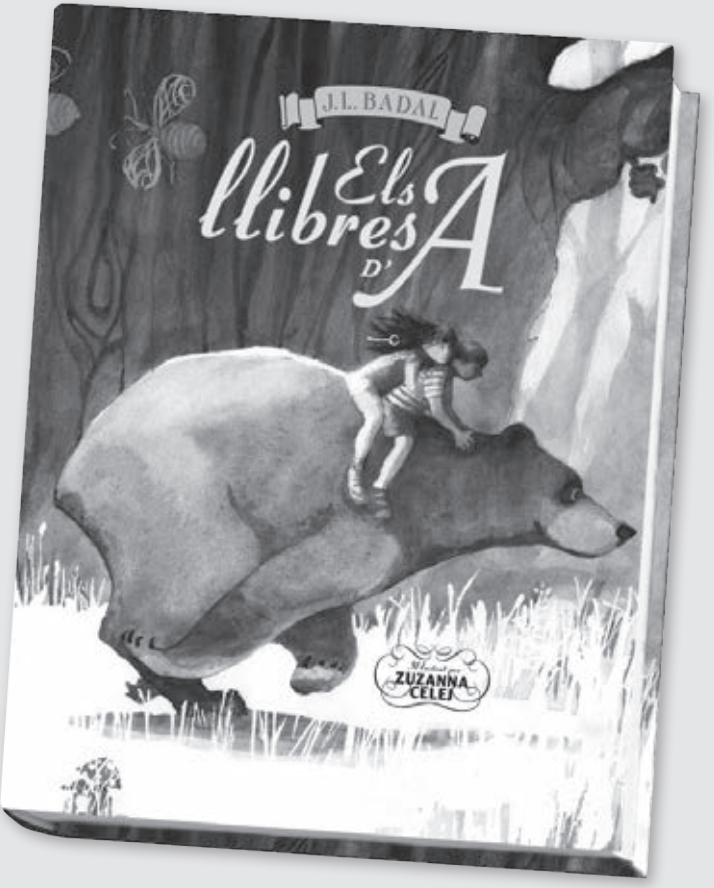
Submergeix-te en la darrera novel·la de Josep Lluís Badal: